

Carmen MIHALACHE

O inimă mare

Rar știm să ne prețuim cum se cuvine mării artiști. Mai ales într-o artă efemeră și colectivă, cum este cea a teatrului, mereu rămân datorii neachitate. Pe lângă un actor talentat pot să treacă o mulțime de roluri pe care le-ar fi putut însuși dacă el nu este văzut de un regizor anume sau nu a avut șansa întâlnirii cu acesta într-un timp și într-un loc favorabile carierei lui scenice. În adâncul ființei unui actor, o mulțime de personaje, în stare latentă, așteaptă să iasă la iveală, să capete corporalitate, spirit, viață. Cred, astfel, că *Leo cel Roșu*, fost campion mondial la box, din piesa lui Lutz Hübner, *Inimă de boxer*, și-a găsit o fericită întrupare în **Constantin Codrescu**, a cărui căldură umană și înțelepciune trec firesc în personaj, încărcându-l de adevăr. Cel a unei existențe trăite „pericolosamente”, în ring, unde și-a pus la bătaie nu numai forța mușchilor, ci și onoarea de bărbat, de gentleman care înțelege să dea preț vieții, ascultându-și, deopotrivă, și rațiunea, și sufletul. Pentru că numai așa putea să fie liber și victorios, cumpătat și senin. În piesa lui Hübner, Leo cel Roșu, aflat la un azil de bătrâni, într-o sordidă solitudine, împovărat de amintiri și umilit de neputința de a evada spre un sud însorit, are, la un moment dat, un vizitator care va declanșa o răsturnare de situație. *Jojo*, un soi de rebel fără cauză, un băiat care a rătăcit drumul, s-a băgat în tot felul de

Dan BORDEIANU și Constantin CODRESCU

Încurcături, ajungând să aibă probleme cu legea. Un zăbăuc, un fraier care e luat drept țap ispășitor, executând o pedeapsă în locul altuia. Trimis să facă treabă în folosul comunității, ca zidar, el ajunge în cămăruța lui Leo, între cei doi legându-se, după o serie de tatonări și tachinări, o relație de o mare frumusețe. Tot ascultându-i sporovăiala argotică, bătrânul boxer (ce pare, la început, „dus” total, absent, imobil) își dă seama că are în față nu un delincvent, ci un băiat de caracter, cu suflet curat, deschis, de copil. Bun psiholog, exersat detectiv în ascuzișuri sufletești, el va câștiga încrederea răzvrătitului Jojo, punându-l în fața unor adevăruri care, odată acceptate și însușite, vor grăbi maturizarea tânărului. Să știi să faci o faptă bună, dezinteresată, acesta este crezul lui Leo, împărtășit furiosului adolescent. Care va învăța, la foc repede, ce înseamnă să fii bărbat, cum se cucerește o fată și cum e cu chestiunea delicată a onoarei. În schimb, Jojo îl va ajuta pe Leo să fugă (printr-un năstrușnic deghizament) din mohorâtul azil, cu destinația sudul Franței, la un vechi coleg de ring.aceasta este povestea din *Inimă de boxer* (declarată, în 1998, cea mai bună piesă germană pentru tinereta anului), construită strâns, cu tăietură precisă, cu situații dramatice, conflict, personaje ferm conturate, expresive, atașante.

Actorii spectacolului de la Teatrul „George Ciprian” din Buzău sunt Mara și Mihai Manolescu. Ei au realizat această montare în cadrul unui proiect al teatrului, cu scop educativ, vizând teme de importanță socială majoră, cum ar fi relația dintre tineri și vârstnici, conflictul dintre generații, alegerea piesei lui Hübner fiind cât se poate de potrivită programului propus. Dar, ceea ce au reușit ei să facă, mai presus de toate, este un exercițiu de admirație pentru un mare actor care a revenit pe scenă după o absență de treisprezece ani, în vremea din urmă fiind supus și unei dificile intervenții chirurgicale pe cord deschis. *Inimă de boxer* îl readuce, așadar, în atența publicului, pe Constantin Codrescu, într-un spectacol construit cu minimum de mijloace, curat, fără artificii, dar și fără prea multă invenție regizorală, accentul greutate căzând pe jocul actoricesc. În Leo cel Roșu, un boxer-artist, slujind un cod al onoarei și al bărbăției, Codrescu are o prezență copleșitoare, care umple scena și sala. Își construiește din interior personajul, cu economie de mijloace, izbutind să comunice stările prin care trece acesta, mișcărilor dinlăuntrul său, căci stă cea mai mare parte a timpului așezat într-un scaun. Actorul are știința de a mobila pauzele, și chiar dacă vocea sa celebră, de violoncel, e mai slabă acum, ea păstrează inconfundabilul sunet vibrant și catifelarea bogată în armonice. Pertener de joc îi este Dan Bordeianu, care aduce în scenă firescul, dezinvoltura actorului de film, conturând expresiv pe insolentul Jojo, băiatul cu suflet sensibil, vulnerabil, ascuns sub aparența teribilismului aflat la limita delincvenței. Mă așteptam însă la o evoluție mai nuanțată, care să pună în valoare fragilitatea interioară, neliniștea, frământările personajului, cât și schimbarea survenită în el în urma întâlnirii revelatoare cu bătrânul. Mi s-a părut apoi că, pe alocuri, vorbirea cam era în suferință, unele replici neajungând în sală. De tot frumoasă în spectacol este relația stabilită treptat între cele două personaje (și pe care regia o exploatează inteligent, dar nu și îndeajuns), bazată pe transferul de energie dintre ele și pe prietenia durabilă născută din confruntarea exponenților a două generații diferite. Prin aceasta, montarea unui text ca *Inimă de boxer*, ce ne vorbește limpede și convingător despre bunele sentimente de care avem atâta nevoie, îți atinge ținta, provocând emoție.